

ΠΟΚΙΔΑ.

— Διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τὸ Πάσχα συνέπεσεν ἐφέτος μὲ τὴν ἀργιόταραν ἡμερομηνίαν, γὰρ τὴν ὅποιαν δύναται νὰ ἑορτασθῇ ἡ Ἀνάστασις, ἥτοι τὴν 25ην Ἀπριλίου, διότι συμμορφώνονται μὲ τὸν κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, ὅστις ὀρίζει νὰ ἑορτάζεται τὸ Πάσχα τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πανσέληνον, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν 21 Μαρτίου, ὥστε ἡ Ἀνάστασις δὲν δύναται νὰ συμβῇ ἀργότερον τῆς 25ης Ἀπριλίου, οὔτε πρὸ τῆς 22ας Μαρτίου. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον τὸ Πάσχα ἑορτάσθη τελευταῖον τὴν 25ην Ἀπριλίου πρὸ 152 ἐτῶν, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1834, δὲν θὰ συμπέσῃ δὲ πάλιν μὲ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην πρὸ τοῦ ἔτους 1943.

— Γαλλικὸν παιδαγωγικὸν περιοδικὸν ἐπρότεινε τὸ ἐξῆς ὡς θέμα ἐκθέσεως εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν Διδασκαλείων. «Ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἀνακαλύπτει λωποδύτην εἰσερχόμενον κρυφῶς εἰς οἶκον· τρέχει νὰ τὸν συλλάβῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς ὀρμῆς του σκοτίζεται καὶ πίπτει εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ λωποδύτης ἀμέσως τρέχει πρὸς βοήθειάν του καὶ τὸν σώζει, Ποῖον, τώρα εἶναι τὸ χρέος τοῦ κλητῆρος, νὰ καταμηνύσῃ τὸν λωποδύτην, ἢ ὅχι;» Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, εἰς μαθητὴς, τοῦ ὁποίου δημοσιεύεται ὁλόκληρος ἡ ἐκθεσις φθάνει εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα — «Θὰ μὲ ἐρωτήσητε, τώρα, τί ἔκαμεν ὁ κλητὴρ. Ὑποθέτετε βεβαίως ὅτι ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲν κατήγγειλε τὸν λωποδύτην, ὅστις τὸν ἔσωσεν. Ὑπόδωλος! διότι οὕτω πράττων θὰ παρέβαινε τὸ καθήκον του δις. Ἀπ' ἐναντίας, τὸν κατήγγειλε δις, — ἅπαξ διὰ τὸ ἐγκλημα του, καὶ δευτέραν φοράν διὰ πρᾶξιν ἥρωικὴν, ὡς σώσαντα τὴν ζωὴν ἀντιπροσώπου τῆς ἀστικῆς ἐξουσίας. Ἐκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ ὅτι τὰ δύο ταῦτα γεγονότα παρυσιασθέντα ὁμοῦ εἰς τὸν δικαστὴν ἐπέφεραν τὴν ἀθώωσιν τοῦ λωποδύτου!»

— Ὡραῖον ἔθιμον τῶν βοσκῶν τῆς Ἑλβετίας! Καθ' ἣν στιγμήν δίδει ὁ ἥλιος, ὁ βοσκός, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑψηλοτάτην κορυφὴν τοῦ ὄρους· σάλπιζει διὰ τῆς κερατίνης του σάλπιγγος, «Δοξασθῆτω Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς!» Παρεῦθός ἐξ ὅλων τῶν χαμηλοτέρων κορυφῶν, φარγγῶν, κρημνῶν καὶ κοιλάδων ἀνταποκρίνονται αἱ κερατίναι τῶν συντρόφων του, «Δοξασθῆτω ὁ Κύριος!» Τοῦτο διαρκεῖ περίπου ἕν τέταρτον τῆς ὥρας, μετὰ τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν βοσκῶν, κλίνων τὸ γόνυ του ἀναπέμπτει ἀσκεπῆ καὶ ἐν σιγῇ τὴν ἐσπερινήν του προσευχήν. Ἀφοῦ παρέλθουν οὕτω στιγμαί τινες, ὁ πρῶτος βοσκὸς λαμβάνει πάλιν τὴν κερατίνην του καὶ σάλπιζει, «Καλὴ νύκτα!» πανταχόθεν δὲ ἀντηχεῖται πάλιν ἡ «Καλὴ νύκτα,» ἑωσὺ ἀποδύσῃ ἕκαστος τὸν ἀποχαιρετισμόν, καὶ σιγῇ τότε ἐπικρατεῖ ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ ὄρους.

— Κάποιος Ζαχαροπλάστης ἐπιχειρηματίας τῆς Ἰνδίας, μίς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπενόησε πρωτοφανῆ τρόπον τοῦ νὰ ἐλκύσῃ πελάτας εἰς τὸ κατάστημά του. Ἐδημοσίευσεν πρὸ καιροῦ ὅτι ἐπιτρέπει εἰς ὁποιονδήποτε, ἐπὶ πληρωμῇ ἐνὸς φράγκου, νὰ φάγῃ ὅσον ἡμπορεῖ ἀπὸ κάθε εἶδος γλυκύματος, Ζαχαράτων κτλ. εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπιτρέπετο νὰ κρύψῃ τις τίποτε, ἵνα τὸ φάγῃ ὕστερον, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φάγῃ ὅσον ἤθελεν, ἐνῷ ἔμενεν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον. Ἡ εἰδοποίησις αὕτη ἔφερεν ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο, καὶ λέγεται ὅτι ὁ Ζαχαροπλάστης ἐδιπλασίασε τὰ κέρδη του, διότι ἔκαμε καλὸν

ὕπολογισμόν, παρατηρήσας, ὅτι ὅλγοι μόνον δύνανται νὰ φάγουν διὰ μιᾶς περισσότερον ἀπὸ ἐνὸς φράγκου Ζαχαράτων!

— Οἱ Πιούται, φυλὴ τῶν Αὐτοχθόνων τῆς Ἀμερικῆς, ἔχουν κομικωτάτας ἰδέας περὶ ἀστρονομίας. Πιστεύουν ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ σελήνη ἡ σύζυγός του καὶ τὰ ἄστρα παῖδιά των. Τὰ παῖδια φοβοῦνται καὶ ἐντρέπονται τὸν πατέρα των ὥστε ἅμα ἐμφανισθῇ τρέχουν εὐθὺς καὶ κρύπτονται, τὸ ἑσπέρας ὅμως, ἀφοῦ αὐτὸς ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ, ἐξέρχονται πάλιν, πότε μὲ τὴν μητέρα των καὶ πότε μόνα των!

— Ὑπάρχει Ἑταιρία εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἥτις ὀνομάζεται «Ἑταιρία πρὸς ἐμπόδισιν τῆς κακῆς μεταχειρίσεως τῶν παιδίων.» Τὸ ὄνομά της ἐξηγεῖ τὸν σκοπὸν της. Προστατεῖ ὅλα τὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἄλλον προστάτην, τὰ πτωχὰ τοῦ δρόμου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν γονεῖς ἢ οἰκίαν ἢ φίλους, τὰ ἀτυχῆ παῖδια, τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ὑπὸ κακῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔχοντα γονεῖς μαβίσους καὶ κακοῦς, ἅτινα ἀνατρέφονται ἐν μέσῳ τῆς κακίας καὶ ἀπανθρωπίας. Ὅλα τὰ τοιαῦτα τὰ περισυνάγει ἡ εὐεργετικὴ αὕτη ἑταιρία, τὰ τοποθετεῖ εἰς καταστήματα ὅπου τρέφονται, ἐνδύονται καὶ διδάσκονται γράμματα, καὶ τέχνας, πρὸ πάντων δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, ὥστε ὅταν ἐξέλθουν ἀπ' ἐκεῖ νὰ ᾄδῃν καλοὶ καὶ χρήσιμοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Πολλὰ παῖδια προστατευθέντα ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας αὐτῆς υἱοθετοῦνται ὑπὸ καλῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τέκνα· ἄλλα πάλιν εὐρίσκουν καλὰς θέσεις ὡς ὑπηρέται καὶ ὑπηρέτριαι εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἐνδυομάνουν μὲ τὴν καλὴν τροφὴν καὶ τὸν καλὸν ἀέρα, ἄλλα γίνονται τεχνίται, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ φιλανθρωπικὴ αὕτη ἑταιρία συντηρεῖται ὑπὸ τῶν συνεισφορῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλανθρώπων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὅχι μόνον τὰ χρήματά των δίδουν, ἀλλὰ καὶ ἐνδύματα, ὑποδήματα, ἀσπρέφουχα καὶ τὰ τοιαῦτα ὅπως οἰκονομηθῶσι τὰ ἄπορα καὶ ἡμίγυμνα ἐκεῖνα παῖδια τὰ ὁποῖα προστατεύουν.

— Ὑκνηρός τις, ὅστις ἔπαρχε δυσπερίαν, ἔκλειε τὴν ἀτυχίαν του καὶ ἐμακάριζεν ἕνα φίλον του διὰ τὴν εὐρωστίαν του «Δὲν μου λέγεις, τί τῷ γέμεις καὶ φαίνεται τόσον ὑγιὲς καὶ εὐρωστος; τῷ λέγει»

«Τῷ γὰρ καρπούς» εἶπεν ὁ φίλος του. «Καρπούς! Τί καρπούς;» «Τοὺς καρπούς τῆς ἐπιμελείας, φίλε μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε μὲ ἐνοχλεῖ κακὴ χώνευσις!»

— Ἐὰν ἐκτελῶμεν πάντοτε τὰ καθήκοντα τῆς παρούσης στιγμῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συσσωρευθῶσιν ὅπως μας χρεῖ ἄνεκπλήρωτα.

— «Ἡ πληγὴ τῆς γλώσσης,» ἔλεγεν ὁ Πυθαγόρας, «εἶναι χειροτέρα τῆς πληγῆς τοῦ ξίφους, διότι αὕτη μὲν βλάπτει τὸ σῶμα, ἐκείνη δὲ τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν.»

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος εἶναι ὁ τελευταῖος προφήτης ὅστις προεῖπε τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ;
2. Ἐν τῷ τελευταίῳ κεφαλαίῳ τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας του ποῖαν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ἐννοεῖ.
3. Πότε ἤμασεν ὁ Προφήτης οὗτος;